

Théotime Langlois de Swarte - viool
Justin Taylor - klavecimbel
Muziekgebouw Eindhoven, 29 april

Twee namen om te onthouden: die van violist Théotime de Langlois de Swarte (29) en klavecijnist Justin Taylor (32). Oude muziek had nog niet zo lang geleden het imago van stoffig, degelijk en verantwoord, laat dit duo erop los en de barokke taal komt tot leven. Meer dan dat, ze maakt haar

tot een taal van nu, een taal die niet meer voelt als iets van lang geleden maar als actueel, in alle toonaarden. Zo vrij, vrolijk en virtuoos kun je alleen maar spelen als je instrument geen geheimen meer kent en je de muziek van pakweg 1650 tot 1750 tot in de haarvaten doorgrondt. 'Broederlijk in barok', heette het programma dat deze jonge Franse musici in het Muziekgebouw speelden, de aftrap van een reeks van zes concerten in het land. Het was opgehangen aan de Franse broers François en Louis Francoeur, tijdgenoten van Johann Sebastian Bach, de eerste naam die komt bovendrijven als het begrip 'barok' valt. Hoe mooi en knap Bach ook schreef, wat zijn muziek niet had was speelsheid. En die had de Franse barok wél, emmers vol! Die speelsheid geeft vrijheid, vrijheid brengt de fantasie op gang, de fantasie wakkert plezier aan. En plezier overheerste deze avond. Twee jonge mannen met witte sneakers die met aandacht voor elkaar maar wat leken 'aan te rommelen' en in gebrekkig Engels lachend communiceerden met hun publiek; van wie de toewijding aan de noten afstraalde en die humor en emotie niet schuwden. Die de zeggingskracht van de muziek te allen tijde vooropstelden, zonder een noot, hoe klein ook, tekort te doen.

Marjolijn Sengers

Toegift 1: Rameau: Uit Les Indes Galantes: Les sauvages

Toegift 2: Veracini - Finale uit Sonate nr 7